

MARIA CRISTIANA TUDOSE

TAINE ȘI POVEȘTI

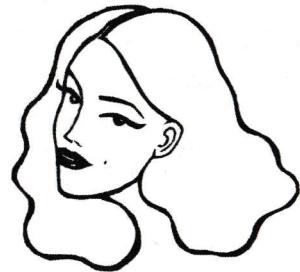
la feminin

Volumul I

#bestseller

CUPRINS

Dragă cititoare	7
Eliza	15
Alice	41
Cassandra	63
Veronica	85
Carmen	113
Viviana	133
Sofia	157
Tina	183
Maia	211
Ilaria	243

Eliza

Nu da prea multă importanță lucrurilor superficiale, fiindcă la sfârșitul acestei călătorii vei rămâne doar cu iubirea oferită și primită.

Eliza dintotdeauna a fost genul de femeie care suferă în tăcere. O cunosc deja de mulți ani, de pe vremea în care ne întorceam de la școală și ne opream la scară pentru a mai sta de vorbă cu prietenii. Pe atunci totul părea mai simplu. Amândouă provenim din familii umile, fără prea multe posibilități. Aceste lipsuri ne-au unit de multe ori, în plus, și faptul că eram singure la părinți ne-a apropiat. Odată cu trecerea anilor, apreciez tot mai mult amintirile și momentele petrecute împreună. Nu aveam bani pentru haine scumpe, deseori făceam schimb între noi, cu toate că frecventam aceeași clasă și același grup de prieteni. Mama Elizei, chiar dacă era bucătăreasă, uneori ne modifica hainele mai vechi, adăugând câteva detalii interesante, precum dantelă sau capse. Din fericire, mereu am avut aceleași măsuri, deși eu eram puțin mai mică de înălțime.

Ne-am cumpărat împreună primul luciu de buze ce mirosea a căpșuni, de multe ori cumpăram elastice de păr, împărțind atât cheltuiala cât și elasticele din pachet. Atunci când terminam banii primiți de la părinți, împărțeam o înghețată la dozator pentru a nu renunța la gustul dulce de vanilie și căpșuni. Îmi amintesc cu drag că îmi doream foarte mult agrafele cu fluturi ale căror

aripi se mișcau cu ajutorul unor arcuri. Eliza a decis să împărțim suma fără a-mi cere nicio agrafă. Știam că nu-i plac.

Anii adolescenței au fost destul de complicați, nu ne-am deosebit de cei de vîrstă noastră. Lipseam de la ore pentru a merge la o înghețată, stăteam imaginându-ne cum vor arăta iubiții noștri și unde vom ajunge în viață.

În timp ce trupul meu începuse să o ia razna, pubertatea aducându-mi o piele tot mai rebelă și niște forme de care nu prea aveam nevoie, Eliza se confrunta cu un aparat dentar hidos și impus de către părinți, care fuseseră nevoiți să facă un împrumut pentru a modifica dantura Elizei. Nu-i spusesem niciodată, dar acel aparat era chiar necesar pentru o fată care avea întotdeauna zâmbetul pe buze.

Petreceam zilele împreună, ne făceam temele cum ajungeam acasă, ascultam muzică la volum maxim, ne împleteam părul, dansam prin cameră și uneori ieșeam cu câțiva prieteni prin oraș.

Eram îndrăgostite de același băiat, și până ne-am decis care dintre noi să-l cucerească, el s-a îndrăgostit de o altă fată. Când Eliza a fost sărutată pentru prima dată, m-a sunat emoționată. Când am avut primul meu raport sexual, i-am povestit rușinată toate detaliile în timp ce ea mă privea cu emoție și interes.

Așa au trecut anii de liceu și, cu puțin timp înainte de ziua mea, am aflat că Eliza va pleca în străinătate împreună cu familia ei. Nu reușeam să înțeleg dinamica evenimentelor, fiindcă eu aveam impresia că va pleca într-o vacanță către o țară caldă.

În timp ce mașina se îndepărta, vedeam silueta Elizei pe bancheta din spate, strângând puternic ursulețul primit cadou de la mine.

Prin fața mea treceau momentele în care am râs împreună, când o strigam de jos pentru a o chema pe afară, când îi ceream mamei mele să ne arunce ceva de mâncare, însăspământate de gândul că, urcând în casă, nu vom mai putea ieși din nou. Îmi promisesem că orice s-ar întâmpla, voi păstra legătura cu Eliza și nu voi lăsa ca acele granițe să ne îndepărteze mai mult decât o făcuseră deja.

Spre norocul nostru, trecerea anilor a adus o dezvoltare a tehnologiei, permitându-ne să putem comunica mult mai ușor. La început comunicam prin scrisori scrise cu încetinitorul, ștergând și modificând, atașând fotografii și pupici lipicioși pe coli subțiri, îngălbene de trecerea anilor. Mai apoi ne scriam mesaje sau vorbeam la telefon, iar ulterior am reușit să dispun de o conexiune la internet și un calculator, iar comunicarea a devenit mai ușoară. Inițial, Eliza se întorcea în fiecare vară. Ne distram de minune, mergeam la mare împreună

Respectând părinții mei sau ai Elizei, îmi povestea despre Florența, despre locurile frumoase din Toscana, despre colegii ei și împreună visam la un viitor de succes. Nu aveam prea multe griji pe cap, trăiam fiecare zi din plin și lunile treceau așteptând să ne reîntâlnim. Eram ca două surori, ne cunoșteam tainele cele mai ascunse, știam că ea nu mă va judeca niciodată.

Am crescut și ne-am format după stilul de viață din jurul nostru, eu am decis să urmez studii economice, în timp ce Eliza luase decizia de a se înscrie la facultatea de limbi străine, fiind o fire foarte sociabilă și comunicabilă. Își dorea să lucreze în turism, în timp ce eu îmi doream să-mi deschid o firmă, să fiu independentă și să lucrez pentru mine. Uneori simteam că presiunea din jurul meu și așteptările părinților mei mă vor face să cedez nervos, și chiar dacă niciodată nu a existat invidie între noi, uneori comparăm realitatea din jurul meu cu liniștea din viața Elizei.

Invitația la nunta ei a venit când mă așteptam mai puțin. Nu era vorba despre invidie, ci pur și simplu credeam că nu este pregătită.

Nu reușeam să înțeleg de unde venea toată graba, mai ales după toate discuțiile recente dintre ea și viitorul ei soț. Recunosc, nu m-am simțit îndreptățită în a-i judeca sau critica decizia, pur și simplu am ales să-i fiu alături, oferindu-i toată

susținerea și bucuria mea.

Soțul ei, un personaj destul de interesant și carismatic, nu respecta cu exactitate ceea ce își dorea ea și, spre surprinderea mea, cunoscând latura ei rebelă, am fost luată prin surprindere atunci când mi-am văzut buna prietenă orientată către o viață liniștită.

În vara anului 2015 am participat la nunta Elizei în calitate de domnișoară de onoare, dându-mi seama că și eu îmi doresc să-mi întemeiez o familie. Eliza era îmbrăcată cu o rochie de mireasă scumpă, decorată cu detalii din cristale, brodată cu mici detalii din dantelă și un voal lung ce-i înrăma chipul mic și delicat. Organizasem împreună fiecare detaliu al evenimentului și descoperisem o latură tandră a caracterului meu. Alesem împreună florile pentru buchetul ei, participasem la alegerea rochiei de mireasă și primisem în dar o rochie minunată pentru rolul de domnișoară de onoare.

Dintre noi două, Eliza a fost mai norocoasă în ceea ce privește iubirea. De când mă știu am avut ghinion în dragoste, deoarece am un caracter destul de dificil. De fiecare dată îmi impuneam să pun deoparte sentimentul de femeie salvatoare. Femeile se nasc cu această dorință de a proteja și de a educa oamenii din jurul lor, o calitate pozitivă atunci când ai un copil, dar negativă atunci când crezi că poate fi aplicată și bărbatului de lângă tine.

Oamenii nu se mai schimbă după o vârstă, iar dacă tu ești dispusă să îmbunătășești persoana ta, nu înseamnă neapărat că și cel de lângă tine va accepta să se schimbe și va avea aceeași perspectivă pe care o ai tu.

Avusesem câteva relații în anii trecuți, urmate de o perioadă de vindecare în care alternam momente în care mă simțeam femeie puternică, cu momente în care eram o femeie însășimantată de singurătate. Uneori îmi petreceam serile mâncând înghețată și plângându-mi de milă, crezând că voi rămâne singură pe veci, în timp ce toate colelele mele de facultate și prietenele mele își găseau jumătatea. Apoi urmau seri în care îmi planificam din nou viața, îmi puneam noi obiective și îmi organizam zilele.

Cu timpul rana se vindecă, ajungem să o luăm de la capăt și singura soluție este să lăsăm trecutul în urma noastră. Petreceam zile întregi la serviciu, îmi stresam colegii, prioritatea mea era munca, iar sănătatea mea și starea mea de spirit ajunseseră pe locul doi. Îmi păsa doar de cariera mea, de părinți și de prieteni. Nu-mi dădeam răgaz. De când mă ștui am vrut să fac tot mai mult și să ajung cât mai sus.

Îmi este de ajuns să o privesc în ochi pentru a înțelege când lucrurile nu sunt în regulă, și oricât de mult mi-aș dori să cunosc motivul, decid să nu

o întreb nimic. Să nu insist, să nu dau buzna în sufletul ei, chiar dacă îmi este amică și probabil aş putea să o ascult zile întregi.

Astăzi este o zi frumoasă de primăvară, în jurul nostru se aud mașini și oameni vorbind, copii râzând, păsări ciripind în timp ce clopoțele bisericii de vizavi mă trezesc la realitate. Scaunul pe care stau așezată este foarte incomod, simt că mă doare fiecare părticică a corpului și fierul rece îmi atinge brațul vânăt.

— Trebuie să încep de undeva. Trebuie să găsesc o soluție, spune brusc, privindu-mă cu ochii ei negri și mari, înrămati de sprâncenele perfect pensate la un salon din Florența.

Părul ei creț și negru se lasă purtat de vânt dintr-o parte în alta. Alunița ei îmi amintește de momentele în care se analiza în fața oglinziei și spunea că acel semn îi provoacă greață. În timp a învățat să-și iubească acel mic detaliu, iar astăzi am în fața mea o adevărată doamnă.

— Nu înțeleg despre ce vorbești. Ce s-a întâmplat? îi spun, sprijinindu-mi brațele pe masă și înghițind în sec.

Când mă sunase pentru a-mi cere să vin pe la ea în Florența, mă așteptam să mă invite pentru a-mi da doar vești bune. Ce-i drept, dacă mi-ar fi spus că ceva nu este în regulă, eu, fiind o fire destul de anxioasă, probabil aş fi luat-o la întrebări direct la

telefon. Răbdarea nu este o calitate ce-mi aparține, știu asta.

Îi fac semn chelnerului și îl rog să mai aducă apă plată și un pahar de vin roșu. Spre surprinderea mea, chelnerul înțelege engleză mea modestă. Mai fusesem în Italia o singură dată, însă era vorba despre o călătorie de afaceri la Milano. Sunetul limbii italiene îmi mângâia auzul și îmi plăcea să o aud pe Eliza vorbind. Știu să spun câteva cuvinte, dar îmi este rușine, aşa că prefer să vorbesc în engleză mea învățată în timpul liceului și îmbunătățită în anii de facultate.

Dincolo de ce îmi va spune Eliza, călătoria asta chiar picase la momentul potrivit, pentru că-mi permitea să mă detașez de toate.

Îmi era greu să recunosc și trăiam cu sentimente de vinovăție. Nu spusesem nimănuia prin ce treeam, și motivul principal era că nu voiam ca persoanelor din jurul meu să le fie milă.

— Astăzi am primit actele de divorț. Albert a decis să divorțăm. Bine, a decis asta de câteva săptămâni, doar că eu nu am vrut să accept aşa ceva. Efectiv, l-am împins în brațele altei femei și treaba asta mă urmărește zi și noapte.

Privesc cum Eliza începe să tremure și lacrimile se adună în acei ochi frumoși și mândri. Îi cunosc atât calitățile cât și defectele. În primele luni după ziua nunții, lucrurile începuseră să nu mai meargă

între ea și soțul ei. Eliza se dedica în totalitate muncii și începuseră să apară tot felul de discuții. El era un bărbat destul de gelos, iar Eliza ținea foarte mult la libertatea ei. Întotdeauna a fost ca o rândunică în căutarea libertății. Dacă voiai să o alungi, tot ce trebuia să faci era să-i impui limite și astfel îi legai aripile. Atunci ea se transforma și uita de sentimente, devenind răzbunătoare și rece. Gelozia a ridicat și un zid între cei doi, și în scurt timp Eliza a început să se îndepărteze de soțul ei. Uneori mă sună și îmi povestea că urma să plece în vacanță de vară cu câteva prietene, alteleori îmi spunea că urmează să iasă în oraș cu niște colege de facultate. Când o întrebam despre soțul ei, răspundeau vag și uneori în tonul ei simteam un soi de nepăsare și egoism.

Adesea prietenii comuni mă întrebau cum de puteam fi prietene, iar eu le aminteam că prietenia noastră ducea în spate mulți ani, de pe vremea în care nu aveam nimic. În timp, reușisem să înțeleg că a avea totul nu te ferește de singurătate și că gențile de firmă nu te încălzesc noaptea, când adormiți certați sau sunteți prea ocupați fiecare cu propriile treburi. Însă ceea ce mă măcina cel mai mult era faptul că eu cunoșteam de ani buni singurătatea, și nepăsarea Elizei, când venea vorba despre căsnicia ei, mă făcea să o invidiez uneori și să-mi pierd răbdarea.